

Thuiswerken

Ik maak me net als veel mensen zorgen. Over de baby, over mijn ouders, mijn oma. Ik ben dankbaar dat ik thuis mag werken, ik weet dat er genoeg mensen zijn voor wie dat niet mogelijk is. Als vormgever van dit magazine kan ik gelukkig toe met een laptop en wat internet. En, moet ik eerlijk toegeven, het is stiekem ook best een beetje leuk dat ik niet naar kantoor hoef. Niet voor dag en dauw uit de veren om te douchen, ontbijten en te rennen naar de bus. Maar gewoon in mijn lelijkste legging achter de computer. Met goeie koffie, fijne muziek en een raam open naar de eerste lentezon.

Jeroen is door het coronagebeuren... nogal hyper.

Deze maandag heeft Jeroen nog verlof, wat fijn is, want nu kan hij zich over de baby ontfermen; ik ben zelf vanmorgen opgestaan met een lichte keelpijn, daarom hebben we besloten dat ik vandaag de baby niet mag vasthouden.

Jeroen is door het coronagebeuren, hoe zal ik het zeggen, nogal hyper. Hij voorspelde dit scenario al anderhalve maand geleden, toen wilde niemand hem geloven. Hij gaat nu behoorlijk hard op een toxische mix van triomfantelijk gelijk, zijn gebruikelijke ADHD en groeiende paranoia.

Terwijl ik druk met collega's overleg over zoekgeraakte pagina's en foto's die niet gemaakt zijn, laat Jeroen de baby onder luid gekir paardje rijden op zijn knie.

„Schat wil je nog koffie? Wat doen we eigenlijk met avondeten? Wil je iets anders drinken, je moet goed drinken, ik haal je wel een glas water. Nou die rode plekken bij de baby zijn nu echt wel een stuk minder, kom eens kijken!” Ook volgt hij het nieuws op de voet en wil hij me om de vijf

minuten verblijden met een update. Ondertussen probeer ik het magazine voor de deadline naar de drukker te krijgen. Wat normaal gesproken al een beetje stressig is, maar helemaal als iemand op de achtergrond een groot bord cornflakes aan het verorberen is. Ik neger hem straal. Geef hem af en toe een vermoeide blik. Vraag of hij éven stil kan zijn; dan biedt hij meteen zijn excuses aan. „Sorry sorry, ik weet dat je aan het werk bent, ik vind het alleen heel lastig, omdat je er dus wel gewoon zit, en trouwens, ik wilde net een was aanzetten, kun je even kijken of je daar nog wat bij wil gooien? Wilde jij eigenlijk ook nog van deze chips?” Aaaaaaah. Echt waar, met honderd man in een kantoortuin is beter dan dit! Maar dan haalt hij de baby uit bed. „Schat luister eens.” Ik heb het al gehoord, de baby snottert en rochelt. Acuut laat ik mijn laptop en collega's in de steek. Op anderhalve meter afstand sta ik handenwringend toe te kijken hoe Jeroen vakkundig in de weer gaat met zoutoplossing en een neuspeertje, terwijl ik nutteloze aanwijzingen roep. Het gaat gelukkig snel beter. Dat was schrikken... Het drukt me met de neus op de feiten: we zullen allemaal wat verdraagzamer moeten zijn in deze vreemde tijd!

Maar er zijn grenzen natuurlijk, wie weet er nog een goed hotel?

» Geertje (39) woont samen met haar vriend, samen hebben ze een pleegzoon. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervarings-deskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?
geertje.clæssens@delimburger.nl

